

Прикупљено искуство руске морнарице у операцијама против Грузије (2008) и заузимања Крима (2014), уверило је, по нашем мишљењу, адмиралитет у Санкт Петербургу, да усаврши једну посебну поморску стратегију за уска мора, која се поново враћа у поморске програме током Путиновог председништва. Ради се о једној обалској стратегији ратовања (*littoral warfare strategy*) у словенском духу, којом се обнављају руски концепти из 1950-тих година, засновани на увођењу у употребу бродова доста скромних димензија, који су, међутим, опремљени са врло моћним наоружањем.

Од ове поморске стратегије, логично, корист имају три мање формације руске морнарице – Балтичка, Црноморска и Каспијска флота. На сва три ова поморска војишта, руска морнарица је задржала или чак увећала своју способност како контроле мора (*sea power*), тако и пројекције моћи (*power projection*), надмашујући остале прибрежне нације, тако што је преко своје поморске моћи, осигурала за себе капацитет оперативне присутности и конвенционалног одвраћања. Поред тога, пловила присутна у Црном и

Балтичком мору, могу доста лако да се преместе у друге интересне зоне, као што се догађа ових дана у источном Медитерану, обзиром на све комплекснију сиријску кризу.

Како би постигла ове резултате, вредне проучавања, руска поморска производња усредредила се у последњој деценији на увођење у употребу површинских пловила типа „лаке фрегате“ и „корвете“ која су се већ у октобру 2015. године, одлично показала у ракетним дејствима са Каспијског језера на циљеве сиријских побуњеника.

Већина ових бродова припада класи адмирал Григорович (пројекат 113556), а шест је намењено за Црно море, од којих међутим, последња три знатно касне са увођењем у употребу услед неиспоручивања гасних турбина из Украјине. Овај искључиво политички проблем тиче се такође аналогних фрегата које је наручила Индија, али би требало да буде доста брзо превазиђен преузимањем турбина које су конструисане у Русији.

Како год, бродови Григорович имају депласман од 4000 тона, снагу до 30 чворова, добар радијус дејства (барем 4000 миља), и пре свега, моћно наоружање које чине топ од 100 mm и осам вертикалних лансера за ракете „Калибар“ и „Оникс“, као и мања оруђа, и имају одличну електронску апаратуру, активну и пасивну.

Крстарећа ракета „Калибар“, опремљена са конвенционалном, али и нуклеарном главом, и са дометом од барем 1500 km, представља оружје са највишом политичко-војном вредношћу, пре свега, у актуелној блискоисточној ситуацији.

Међу различитим типовима нових корвета, сигурно највећи интерес изазивају оне класе „Бујан“ (пројекат 21360 и 21631). Од планираних 15 комада, барем је осам већ готово. Реч је о компактном броду, од 500 тона, којег покрећу дизел мотори, са брзином од 28 чворова, и радијусом дејства од 1500-2000 миља, са моћним противбродским и противобалским наоружањем, заснованим поново на топу од 100 mm, и ракетама „Град М“ (пројекат 21630) или „Калибар“ (21631).

Нова руска поморска стратегија за уска мора?

Пише: Пјер Паоло Рамојино
понедељак, 09 јануар 2017 12:57

